

PROBLEMLİ ÇOCUK YOKTUR. İLGİLENİLMEYEN ÇOCUK VARDIR!

“Hayırsız evlat yoktur. Hayırsız ana-baba vardır.” derdi, bir hocamız. Bu cümleyi ilk duyduğumda hem çok etkilendim hem de kulağıma küpe ettim. Çocuğun kötüsü olmaz Allah hayırlı ana-baba versin.

Çocuk gördüğünü yapar. Bir âlim der ki: “Kulaklar doydu, gözler aç.” Bu söz herkes için geçerli. Nasihatler, telkinler, tenkitler... Bir yere kadar. Önemli olan yaşantısıyla örnek olan, söylediğini yaşayan insan olabilmektir.

İnsan kendi sıfatlarının çocuğudur. Çocuğun ailesi kadar, okulu ve çevresi de önemlidir. O kadar yanlış sözler, yanlış örnekler, yanlış yayınlar var ki çocuk hemen onlara kapılır. Bu konularda çocuklarımızın takibini acaba ne kadar yapabiliyoruz. İşte: **“Disiplin şiddet ile değil takip iledir”** meselesi burada önem arz ediyor. Çocuğa baskı ve şiddet ile davranış kazandırılmaz. Onu takip etmek de dedektiflik değil, iyiliğe yönlendirici, kötülükten men edici tutum ve davranışla olur.

Bir şey artık alışkanlık haline gelmiş ne yazık ki. **Çocuklarımıza** sigara içme, kötü arkadaş edinme, şuralara gitme, şunu yapma... gibi **sürekli olumsuzluk eki ile biten cümleler kullanıyoruz. Peki, sonra yapması gerekenleri söylüyor muyuz?** Duyguları mantığının önünde olan çocuklarımız, mantığı duygularının önünde olan biz yetişkinlerden yönlendirilmeye her zaman ihtiyaç duyarlar. Ve bu da ancak bizlerin çocuklarımıza sürekli eleştirel tavırla değil, yapıcı, onarıcı, olumsuz davranışı iyi yöne kanalize eden tutumlarla meydana gelecektir.

Çocuğa emredici tavırla yaklaşmayalım. O asker değil, çocuktur. Çocuğa kızdığımız da “sen adam olmazsın” diyor çocuğun çocukluğunu yaşamasına psikolojik engel koyup adam yapmaya çalışıyoruz. **Misafirlikte robot gibi çocuk, ev de kardeşi ile didişmeyen abi, oyuncaklarını dağıtmayan, üstünü batırmayan bireyler yetiştirmeye çalışıyoruz. Bu tür çocuklar kısa vadede iyi gibi gözükse de uzun vadede ciddi olumsuz sonuçlar çıkarır.**

Hekimoğlu İsmail bir yazısında: Bizler evde basit şeylerin kavgasını vererek evimizi çekilmez hale getiriyoruz. Sonra da biraz büyüyünce evi terk ediyorlar. Sebep biz büyükler!.. Diyorlar ki; çocuk evden kaçtı. O zaman şu soru sorulmalı: “Çocuk evde neyi bulamadı? Gittiği yer de neyi arıyor?”

Problemlı çocuk yoktur. İlgilenilmeyen çocuk vardır. Peki siz hala çocuklarınızdan daha önemli nelerle ilgileniyorsunuz?...

Kaynak: <http://www.aktuelegitim.com/>